

законодавчої влади. За процедурою, схожою на процедуру проведення політичних виборів, громадянам пропонують зробити свій вибір із альтернативних відповідей на поставлені питання. У сучасних демократичних країнах використовуються такі види референдумів: дорадчий, обов'язковий, добровільний, референдум петиція. Владою цього суспільно-політичного заходу (крім можливості упереджено тлумачити його) є те, що він призводить не до спільної, а до єдиної думки, яка ігнорує інше бачення вирішення проблеми, змушує до однозначного вибору вирішення складних, часто суперечливих питань.

Список використаних джерел:

1. Арбластер Е. Ключові ідеї демократії / Ентоні Арбластер // Демократія : антологія / упор. О. Проценко. Київ: Смолоскип, 2005. С. 41–78.
2. Верба С. Представницька демократія і демократичні громадяни: філософське та емпіричне розуміння / С. Верба // Демократія : антологія / упор. О. Проценко. Київ: Смолоскип, 2005. С. 941–982
3. Денисенко В. Референдум: перемога буде за нами / В. Денисенко // Поступ. – 2000
4. Конституція України: Основний Закон України від 28.06.1996
5. Кравченко В. Конституційне право в Україні / В. В. Кравченко. 4-е вид., виправ. та доп. Київ: Атіка, 2006. 568 с.
6. Могилевець О. Референдум: швейцарський досвід та українські проблеми / О. Ю. Могилевець // *Наукові записки: Політичні науки*. Т. 57. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2006. С. 88–92.
7. Референдум як форма прямої демократії: міжнародний та вітчизняний досвід Маркітантов В., Нечитайло В., 2015

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Коршак І. В., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Сьох К. Я.**

Забезпечення прав людини в Україні ніколи не втратить своєї актуальності, тому що, ми повинні знати свої права та боротися за те, щоб вони не порушувались. Адже, права людини - це те, чого ніхто не може вас позбавити. Права людини як броня - вони захищають нас; вони як правила — говорять нам, як себе поводити; і вони як арбітри — ми можемо до них звертатися. Вони абстрактні — як емоції, і як емоції вони належать всім й існують, що б навколо не відбувалося. Вони подібні до природи, тому що їх можна зневажити; та до духу, тому що їх неможливо зруйнувати [1].

Права людини - комплекс природних і непорушних свобод і юридичних можливостей, обумовлених фактом існування людини в суспільстві. Право виступає мірою свободи і зміст його в тому, щоб узгодити свободу окремої

людини зі свободою інших членів суспільства, дотримуючись принципу рівності. Право виступає як засобом забезпечення свободи, так і істотним засобом обмеження неузгоджених з суспільними потребами і уявленнями людей про добро і справедливість рівня свободи й обсягу влади. Встановлювані заборони й обмеження повинні бути доцільними з погляду гарантій свободи, а отже, і справедливими [2]. Права людини мають природну сутність і є невід'ємними від індивіда, вони позатериторіальні і позанаціональні, існують незалежно від закріплення в законодавчих актах держави, є об'єктом міжнародно-правового регулювання та захисту [3].

Україна є демократичною державою, тому здобувши незалежність у своїй Конституції закріпила повний перелік прав людини які були встановлені міжнародними стандартами. Другий розділ Конституції (статті 21-68) цілком присвячений правам, свободам та обов'язкам людини. Знову ж, перелік прав та свобод у Конституції не є вичерпний. Ваше право, якщо воно навіть не зазначене у законодавчих актах і документах, все одно має бути забезпечене державою.

Щодо низки конституційних прав Верховна Рада України ухвалила закони, які регламентують здійснення, захист або обмеження цих прав. Але Конституція – закон прямої дії. І навіть якщо немає спеціального закону, який регламентує якесь право, громадяни можуть його реалізувати, посилаючись на відповідну статтю Конституції. І якщо спеціальний закон якимось чином протирічить Конституції чи обмежує право порівняно з Конституцією, діє Конституція.

Важливо ще розуміти, що ст. 92 Конституції проголошує, що визначати права, свободи і обов'язки може лише закон (Конституція теж закон). Тобто органи місцевого самоврядування, місцеві адміністрації, Міністерство внутрішніх справ чи навіть президент своїми указами не можуть втручатися у ваші права [4].

Україна також ратифікувала (дала згоду на застосування) міжнародні документи з прав людини. Зокрема, європейська Конвенція про захист прав і основних свобод (1950), Міжнародний пакт про громадянські і політичні права (1966), Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права (1966). Ці міжнародні угоди, таким чином, є частиною українського законодавства і мають пріоритет над законами України.

Загалом можна сказати, що на рівні законодавства права українських громадян добре захищені. Але попри це, треба сказати, що ми маємо систематичні порушення громадянських і соціальних прав в Україні. Порушень насамперед тому, що держава не поспішає виконувати ці закони.

Які права людини зараз у нашій країні потребують захисту найбільше?

На мою думку, усі. Після Майдану 2013-2014 років ситуація з правами людини в Україні значно погіршилась. Про це свідчить і те, що Україна займає одне з перших місць за зверненнями до Євросуду, і те, що в абсолютній більшості за результатами цих звернень Євросуд констатує порушення державою Україна прав своїх громадян.

Можна навести декілька прикладів, де часто наші права є порушені.

- Свобода слова і права журналістів (побиття, ув'язнення та судові процеси над журналістами: Коцаба, Муравицький, Василець, Тимонін, Гліщинська, Будило та багато-багато інших), блокування і підпали телеканалів, обшуки і позбавлення ліцензій низки ЗМІ, які ретранслюють різні точки зору. Фактично, в Україні встановлена цензура, яка контролює зміст журналістських матеріалів та забороняє фільми і книжки.

- Свобода вираження поглядів, об'єднань та мирних зібрань. Головну роль тут зіграв ухвалений 2015 так званий закон про «декомунізацію», який фактично заборонив в Україні погляди, що підтримуються значною часткою українців, та політичні організації, які висловлюють ці погляди. Нині в Україні практично неможливо провести мирні зібрання з наступною тематикою: антивоєнною, лівою, зібрання соціального протесту. Неможливо, бо такі зібрання піддаються насильницьким нападам з боку ультраправих та відверто нацистських угруповань при бездіяльності або навіть сприянні поліції. Цього року вперше до 5 років ув'язнення засуджено громадянина (Е. Коваленко, Херсон) за зміст виступу на мітингу.

Нажаль, таких прикладів можна навести досить багато. Отже, це свідчить про невиконання державою свого зобов'язання перед громадянами України.

Я вважаю, що проблемою порушення прав в Україні є низький рівень обізнаності громадян. Тому, що в Україні досі не було якихось державних навчальних програм з прав людини. А правозахисні організації, навіть при підтримці міжнародних донорів, не можуть охопити своїми зусиллями значну частину українців. Не знання своїх прав, люди не можуть знайти механізми захисту.

Висновок. Насправді це дуже сумно, що ми не готові відстоювати свої права. В більшості ми просто мовчимо, особливо це стосується молодого покоління, тому що ми майбутнє нашої країни і ми повинні зробити справжню демократичну та комфортну для життя країну. Але, бажання не достатньо для захисту прав людини. Необхідно щоб нормативно-правова база держави була сталою та ефективною у використанні громадянами, а також повністю відповідала європейським стандартам.

Список використаних джерел:

1. «КОМПАС»: Посібник з освіти в галузі прав людини за участі молоді, Турбйорн Ягланд. 2012. URL: <https://www.coe.int/uk/web/compass>
2. Тертишник В. М. Верховенство права та забезпечення встановлення істини в кримінальному процесі України. Монограф. Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2009. 404 с.
3. Теория государства и права: Учебник для вузов / Под ред. проф. В.М. Корельского, В.Д. Перевалова. 2-е изд., изм. и доп. Москва : НОРМА, 2002. 540 с.
4. Конституція України. *Відомості ВРУ*. 1996. №30. Ст.141 URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/>